

(המשך מעמוד 15)

לירות לכיסו. בצורה חוקית, כמובן, אך לא בלי עזרתו של שגור. הנחה מיוחדת. ימים ספורים לאחר פרישת קמחי מניהול פויכטוונגר, בראשית 1966, טילפן שגור למנהלים החדשים של הבנק, לחץ עליהם כי יעשו משהו בשביל קמחי.

לשגור היתה הצעה מאד מפורטת: הבנק יתן לקמחי זכות מיוחדת לרכוש איגרת חוב הוללית מתוך המלאי שהוא מוכר, בסכום של רבע מיליון דולאר.

הבנק לא היה מתנגד לבקשת שגור, שכן מכירת הוללים היתה באותו הזמן אחת הי פעולות החשובות בהן עסק. אלא שלשגור היתה ראייה מיוחדת: בנק פויכטוונגר לא ימכור לקמחי את ההוללים בתנאים רגילים של דמי עמלה בסך 3.5 אחוזים, אלא כי תנאים מיוחדים של דמי עמלה נמוכים יותר. ליתר דיוק: אחוז אחד בלבד. שאר 2.5 הי אחוזים יהיו מעין הנחה מיוחדת לקמחי. במיטמך המצוי במערכת, הנושא את הי תאריך 6.11.1966, מדוחים מנהלי בנק פויכטוונגר לקמחי על מצב קנייתו עד לאותו יום: מהסכום הנ"ל של 250,000 דולאר, כבודו ניצל עד היום את הזכות לרכישת סכום של 98,330 דולאר בערך.

אולם יותר מן הסכומים מעניינים במיטמך זה התאריכים. כי בנובמבר 1966 היה כבר בנק פויכטוונגר נתון בקשיים כספיים שי הביאו להתמוטטותו.

איך הסכים להעניק תנאים כה טובים לקמחי, המכהן כיום כמנכ"ל הבנק הישראלי לתעשייה, בזמן שעניבת הבנק נכרחה כבר סביב צהארו? מה אמרו על כך אנשי בנק

בנקאי קמחי דמי עמלה - אחוז אחד

ישראל, שבאותם ימים כבר פקחו את עיניו הם על הנעשה בבנק הכושל? ולמה בכלל התערב שגור, היועץ כאבי הי הוללים, לטובת אהרון קמחי? האם היה חייב לו משהו?

דרכי אדם

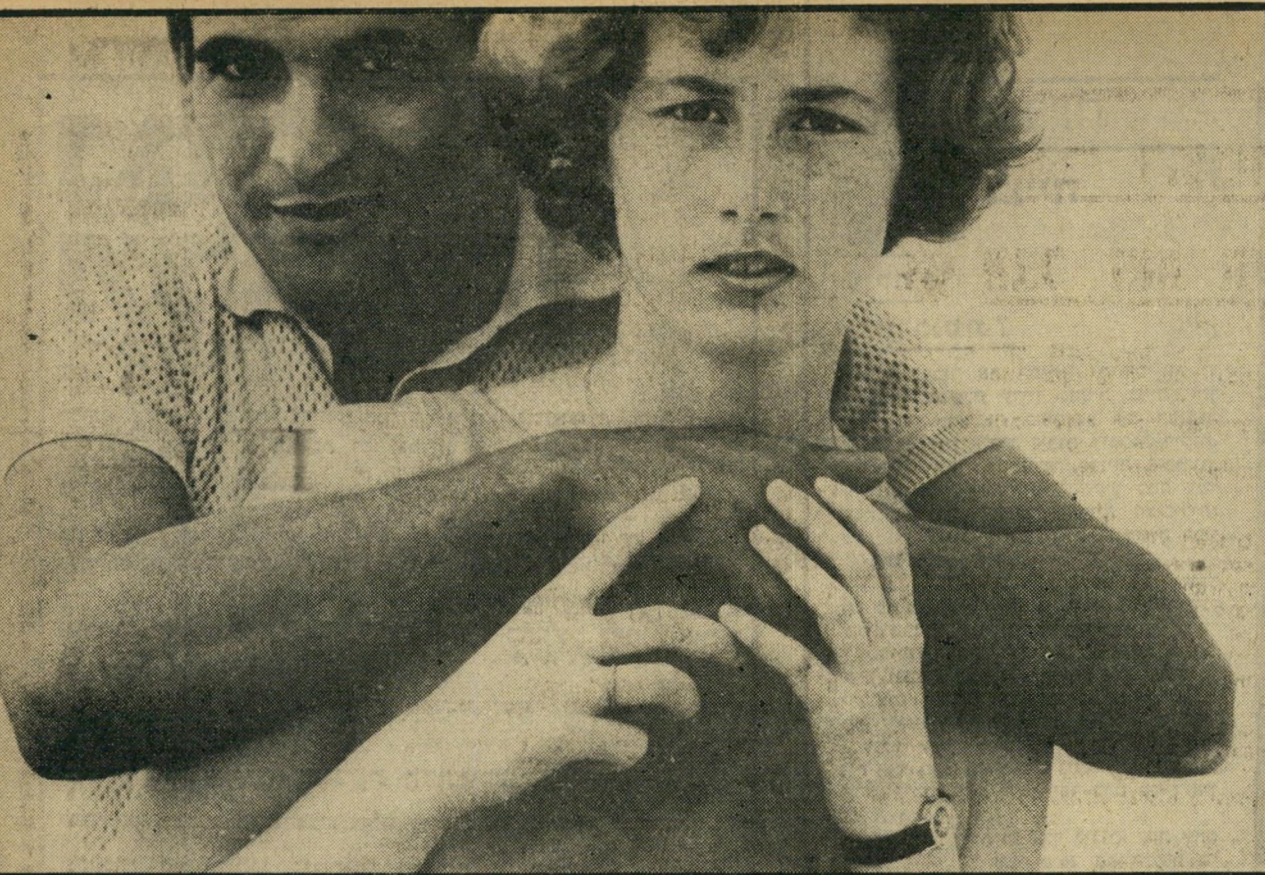
הרפתקאה

קולנועית

כשתבר כהן (22), החליטה ללכת לקולנוע חן. פישטשה בארנקה אבל לא מצאה בו כסף. היא מצאה דרך לראות סרט בלי כסף. תמר ניגשה לקולנוע, מצאה על המדרכה כרטיס ישן, וכן היו שם ביקורת תלושות. היא חיברה כרטיס וביקורת מאחורי בנייר דבק, וניגשה מלאת-שמחה לסדרן.

הסדרן הבחין מיד שהביקורת לא מתאימה לכרטיס. בבדיקה שניה, הוא ראה שהתאריך של הכרטיסים אינו מתאים ליום ההצגה ושי נעשה ניסיון לתקן אותו. הסדרן הזעיק שרי טרת מקוף, ותבר ניצצה. היא הובאה לבית המעצר שבאבו-כביר, וזכתה לראות הצגת חנינם מחיי זונות הרחוב בכלא.

כששחררה השבוע בערבות של 750 ליי רות, אמרה: "באמת יותר נוול לקנות ב' כסף כרטיס, מאשר לזכות בסינימה בלאש".

חיה ורזיאל רוצים להתחתן - אבל לא נוחים להם - כי

"אני לבנה - והוא שחור!"

דירת הוריו של רזיאל, והיכה את אביו הזקן כל כך - שהלה אושפז בבית חולים. אקין נקנס ב-300 ל"י, ונשפט ל- שלושה חושי מאסר-על-תנאי.

אך כל זה לא שינה מאומה לזוג הי נאהבים: חיה, באמריקה הרחוקה, עבדה כשומרת-סף ובשאר עבודות שהודמנו לה, חסכה פרוטה לפרוטה, וביום שאספה את הסכום הדרוש - עלתה על אניה וחזרה הביתה, אל זרועות אהובה.

כשנודע לאימה של חיה שהיא נמצאת בבית רזיאל - הזעיקה את המשטרה, כדי שיצילו את בתה מידי התימני הרוצח לשאת אותה.

השוטרים, ששמעו מפי האם שבתה נח' טפה, דהרו לבית רזיאל וניסו להוציא משם את חיה. חיה סירבה ללכת איתם. "מה יש?" שאלה את הקצין שבא להצילה, "אסור לי לאהוב את מי שאני רוצה?"

"תשתק!" אמר לה הקצין, "כאן לא הפקרות. ואת תלכי עכשיו הביתה להוריך, אם לא - אני אקח אותך בכוח, בניידת."

כנייהזוג

כנייהזוג כנייהזוג שאסור להם אפי לו לשהות באותה דירה - רק בגלל צבע עורם השונה, החליטו שהגיע הזמן שהיה להם בית משותף לשניהם בלבד. הם ניגשו לרכנות, כדי להורשם לנישואים. חיה ורזיאל הביאו איתם, כנידרש, ארבעה עדים. הכל נרשם כיאות, ומועד חתונתם נקבע אחרי שבועיים. בטרם יצאו את משרד הרבנות - הייתה להם רק בקשה מפורשת אחת: לא להודיע על-כך להוריה של חיה. אבל עוד באותו יום נמסרה ההודעה ל- הורים, אשר נקטו מיד בפעולה אחת פשוטה: אם הכלה הופיעה ברבנות, ומסרה הודעה שהיא אינה יהודיה - ומשום כך בתה אינה יהודיה.

האבא

של חיה, סוחר סוסים ממוציא פולני, שנשפט למאסר על-תנאי, בגלל מאסציו למנוע את נשואי בתו לאהובה - רק משום מוצאו התימני.

הזו (1536) ליווה העיתון את עלייתם ל- קרקע, ופגישתם הראשונית עם אדמת הנגב השומם. אז הם קראו למקום עקשנות שינו את שמו לאבות אחרי שנודע כי זה היה שם המקום התנ"כי המקורי. היום הם כבר לא שבעה נפשות כי אם 37 איש. אך גידולם המספרי לא פתר את הי בעיה המרכזית של קיומם: אי-הכרה על-ידי

המסדות הממשלתיים. היום הם משועים לעזרה, להצלה. הילדים רעבים. הצרות של קבוצת החלוצים ילידי ארצות-הברית שבראשם עז' מד מחאה פרלמוטר (32) המזוקן, מתחילות ונגמרות באמונה שלהם. יהדותם נבדלת מן היהדות הרגילה רק בכך שהם מאמינים כי (המשך בעמוד 22)